

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **ALEXANDRIA, spol. s r. o.,** se sídlem Dělnická 1481/71, Praha 7, zastoupený JUDr. Ing. Petrem Machálkem, Ph.D., advokátem se sídlem Pivovarská 8, Vyškov, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce,** se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2015, č. j. 8 A 111/2011 - 66,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 22.9.2015, č. j. 8 A 111/2011 - 66, zamítl žalobu podanou proti rozhodnutí ústředního inspektorátu České obchodní inspekce (dále jen „ústřední inspektorát ČOI“) ze dne 3. 3. 2011, č. j. ČOI 4090/11/O100/1000/10/11/Tu/Št, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce (dále jen „stěžovatel“) a potvrzeno rozhodnutí inspektorátu České obchodní inspekce Středočeského kraje a hlavního města Prahy ze dne 20. 12. 2010, č. j. 10/1141/10/34/I, o uložení pokuty ve výši 20.000 Kč za správní delikt podle ust. § 24 odst. 7 písm. h) zákona č. 634/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), spočívající v porušení ust. § 12 odst. 1 citovaného zákona, kterého se stěžovatel dopustil tím, že na svých webových stránkách www.alexandria.cz neinformoval v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o konečné ceně zájezdu, když na úvodní stránce v části „*Last minute*“ uváděl ceny zájezdů bez povinných poplatků (palivové a letištní taxy), ačkoliv konečná cena nabízených zájezdů v okamžiku nabídky byla již známá.

Městský soud o žalobě již rozhodl rozsudkem ze dne 30. 10. 2014, č. j. 8 A 111/2011 - 32, který Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 2. 4. 2015, č. j. 7 As 243/2014 - 22, a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Městský soud v nyní napadeném rozsudku odkázal na závěry vyslovené ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, když uvedl, že stěžovatel na úvodní webové stránce www.alexandria.cz nabízel zájezd ve smyslu ust. § 1 odst. 1 zákona č. 159/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cestovním ruchu"), přičemž se jednalo o dostatečně konkrétní nabídku zájezdu ve smyslu zákona č. 526/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách"), jež musela v souladu s ust. § 13a citovaného zákona obsahovat údaj o konečné ceně zájezdu. K žalobní námitce, že informace na webových stránkách nelze považovat za nabídku ve smyslu zákona č. 40/1964 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z. z roku 1964"), městský soud odkázal na závěry vyplývající z rozsudku ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 119/2011 - 67, ve kterém Nejvyšší správní soud řešil vztah nabídky zájezdu a cestovní smlouvy podle o. z. z roku 1964. Městský soud se dále zabýval otázkou, zda předmětná nabídka obsahovala konečnou cenu ve smyslu ust. § 13a zákona o cenách. V tomto ohledu uvedl, že informace o ceně zájezdu na úvodní webové stránce www.alexandria.cz vzbuzovala zdání, že cena byla nižší, než ve skutečnosti. Stěžovatel totiž neinformoval v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o konečné ceně zájezdu, když uváděl ceny zájezdů bez povinných poplatků (palivové a letištní taxy), ačkoliv konečná cena nabízených zájezdů byla v okamžiku nabídky již známá. Takové jednání stěžovatele představovalo porušení ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Městský soud v této souvislosti odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2013, č. j. 9 As 97/2012 - 33, ze dne 12. 1. 2006, č. j. 3 As 37/2005 - 59, a ze dne 9. 12. 2010, č. j. 1 As 101/2010 - 82.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž rozporoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený ve zrušujícím rozsudku s tím, že v dané věci se nejednalo o nabídku zájezdu. Chyběly náležitosti návrhu na uzavření smlouvy podle o. z. z roku 1964 a návrh nebyl dostatečně určitý, aby mohl představovat nabídku zájezdu. Nejednalo se tudíž o platný právní úkon, který by bylo možno sankcionovat, jelikož projev stěžovatele, tj. informace na webové stránce, nebyl dostatečně specifikován a nebylo jej možno považovat za zájezd. V tomto ohledu odkázal stěžovatel na rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2009, sp. zn. 33 Cdo 2310/2007, ze dne 24. 2. 2011, sp. zn. 33 Cdo 449/2009, a ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. 25 Cdo 4489/2007. Dále uvedl, že postupem Nejvyššího správního soudu, který ve zrušujícím rozsudku vyjádřil závazný právní názor, byl dotčen na svém právu na spravedlivý proces. Závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, podle kterého informace na úvodní webové stránce stěžovatele představovaly nabídku zájezdu, ovlivnil další rozhodnutí městského soudu. Nejvyšší správní soud předjímal závěr řízení před městským soudem, který tudíž nemohl poskytnout stěžovateli v dalším řízení dostatečnou ochranu jeho práv. Stěžovatel označil zavázání městského soudu Nejvyšším správním soudem za zásah do pravomoci nalézacího soudu a odkázal v tomto ohledu na nález Ústavního soudu ze dne 1. 4. 2015, sp. zn. I. ÚS 2726/14. Stěžovatel také vyslovil nesouhlas se závěrem, že informace o ceně zájezdu nebyly úplné a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2013, č. j. 9 As 97/2012 - 33. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, případně aby zrušil i rozhodnutí správních orgánů.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovil ústřední inspektorát ČOI souhlas se závěry městského soudu. Podle jeho názoru byla informace poskytnuta stěžovatelem dostatečně určitá, aby spotřebitel mohl učinit obchodní rozhodnutí vztahující se k dané informaci, tj. zda se bude o uvedenou nabídku dále zajímat. Nabídka služby ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele nemusela splňovat náležitosti návrhu na uzavření smlouvy podle o. z. z roku 1964. Stěžovatel v nabídce neinformoval o konečné ceně zájezdu v souladu s ust. § 13a zákona o cenách, čímž porušil povinnost vyplývající z ust. 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Pokud by byla přijata argumentace stěžovatele, došlo by k výraznému zhoršení postavení spotřebitele, jenž by musel zvažovat, zda uváděná cena je cenou konečnou či zda se jedná o cenu, za kterou spotřebitel u prodávajícího nepořídí. Takový výklad by byl v rozporu se smyslem právní úpravy ochrany spotřebitele. Dále ústřední inspektorát ČOI uvedl, že Nejvyšší správní soud ponechal na městském soudu posouzení otázky, zda došlo k porušení zákona o ochraně spotřebitele či nikoliv. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele zamítl.

V replice stěžovatel uvedl, že předmětná informace nebyla v žádném případě nabídkou zájezdu, tj. návrhem na uzavření smlouvy, jelikož nebyla určitá, nevyplýval z ní úmysl uzavřít konkrétní smlouvu o zájezdu a spotřebitel si podle ní nemohl nabízený zájezd zakoupit. Stěžovatel odkázal na definici nabídky v ust. § 1731 zákona č. 89/2012 Sb., (dále jen „o. z. z roku 2012“), a dále na výklad návrhu na uzavření smlouvy v době účinnosti o. z. z roku 1964. Dále stěžovatel opětovně vyjádřil nesouhlas se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval přípustnost kasační stížnosti s ohledem na ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle kterého je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Jak vyslovil Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, zajišťuje toto ustanovení, *„aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil. Podrobit takovéto rozhodnutí novému přezkumu v rámci řízení o kasační stížnosti by bylo zcela nesmyslné, neboť ve svých důsledcích by v případě připuštění nového přezkumu mohly nastat toliko dvě možné situace. Buď by totiž kasační soud setrval na svém původním právním názoru (takže by věcné projednání kasační stížnosti nemělo pro stěžovatele naprosto žádný význam), nebo by vyslovil právní názor jiný (takže by postupně rozličnými právními názory zcela rozvrátil právní jistotu a popřel princip předvídatelnosti soudních rozhodnutí).*“

Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil závazný právní názor, že stěžovatel nabízel zájezd ve smyslu ust. § 1 odst. 1 zákona o cestovním ruchu, když na

úvodní webové stránce www.alexandria.cz uveřejnil dostatečně konkrétní nabídku zájezdu ve smyslu zákona o cenách, jež musela v souladu s ust. § 13a citovaného zákona obsahovat údaj o konečné ceně zájezdu. Tímto závazným právním názorem se městský soud řídil. Tento právní názor Nejvyšší správní soud vyslovil, aniž by posuzoval, zda nabídka zájezdu ve smyslu zákona o cenách musí splňovat také náležitosti nabídky ve smyslu o. z. z roku 1964. Nejvyšší správní soud se z tohoto pohledu vymezením nabídky zájezdu nemohl zabývat, protože byl s ohledem na dispoziční zásadu vázán důvody, které ve své kasační stížnosti uvedl ústřední inspektorát ČOI. Pokud stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že nabídka zájezdu podle zákona o cenách musí splňovat náležitosti nabídky podle o. z. z r. 1964, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu, který správně v tomto ohledu odkázal na závěr vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 119/2011 - 67, podle kterého zákon o ochraně spotřebitele stanoví náležitosti informace o ceně zájezdu, které musí poskytovatel v rámci své informační povinnosti splnit, a to bez ohledu na skutečnost, zda splňuje náležitosti cestovní smlouvy podle o. z. z roku 1964 či nikoliv. Tento závěr pak Nejvyšší správní soud zopakoval v rozsudku ze dne 12. 9. 2013, č. j. 9 As 97/2012 - 33, i ve vztahu k nabídce ve smyslu o. z. z roku 1964. S ohledem na výše uvedené není závazný právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku v rozporu s citovanou judikaturou. Stěžovatel na úvodní webové stránce www.alexandria.cz uveřejnil dostatečně konkrétní nabídku zájezdu ve smyslu zákona o cenách, a byl proto povinen splnit svou informační povinnost a jeho nabídka představovala nabídku zájezdu ve smyslu ust. § 13a zákona o cenách, bez ohledu na to, zda naplnila také definici nabídky ve smyslu soukromého práva. Závěry vyslovené v citované judikatuře platí rovněž ve vztahu k o. z. z roku 2012. Judikatura Nejvyššího soudu, na kterou stěžovatel odkazoval, je nepřiléhavá.

Stěžovatel v kasační stížnosti nenamítal, že se městský soud závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu neřídil, ale vyjádřil svůj nesouhlas s tím, že městský soud musel tento závazný právní názor respektovat, a to označil za porušení práva na spravedlivý proces, resp. za zásah do pravomoci městského soudu. Nejvyšší správní soud dospěl k výše uvedenému právnímu závěru při vypořádání stížních námitek ústředního inspektorátu ČOI. Pokud by takto nepostupoval, byl by jeho rozsudek nepřezkoumatelný (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, a ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08). Povinnost městského soudu respektovat závazný právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá z ust. § 110 odst. 4 s. ř. s. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je nedodržení této povinnosti krajskými soudy (městským soudem) vadou, která může mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. Vázanost závazným právním názorem působí proti všem, nejen ve vztahu ke stěžovateli (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2015, č. j. 5 Afs 117/2014 - 44, ze dne 30. 1. 2009, č. j. 4 Ads 19/2008 - 188, a ze dne 21. 9. 2005, č. j. 2 Afs 216/2004 - 123). Nelze proto dospět k závěru o porušení zákona, resp. k závěru o nepřípustném zásahu do pravomoci městského soudu či o porušení práva na spravedlivý proces. Tato stížní námitka je proto nedůvodná. Odkaz stěžovatele na nález Ústavního soudu ze dne 1. 4. 2015, sp. zn. I. ÚS 2726/14, je v dané věci nepřípadný, protože se týká odvolacího řízení v trestní věci.

Nejvyšší správní soud tedy s ohledem na vyslovený závazný právní názor, že nabídka, jež byla nabídkou zájezdu, uložil městskému soudu, aby posoudil, zda tato obsahovala konečnou cenu ve smyslu ust. § 13a zákona o cenách. Touto otázkou se městský soud zabýval (str. 9 napadeného rozsudku) a dospěl k závěru, který nebyl, a ani být nemohl, předmětem přezkumu v předchozím řízení o kasační stížnosti. Městský soud tak v návaznosti na závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, dospěl k vlastním závěrům. Jelikož přípustnost opětovné kasační stížnosti je omezena pouze na důvody, které Nejvyšší správní soud v téže věci dosud nevyřešil (srv. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56), je kasační stížnost přípustná pouze v rozsahu těch námitek, které směřují proti novým závěrům městského soudu. Ostatní stížní námitky směřující proti závaznému právnímu závěru, např. že informace na úvodní webové stránce nebyly nabídkou zájezdu, jelikož zájezd musí představovat soubor nejméně dvou služeb, a to v dané věci splněno nebylo, jsou nepřípustné.

Podle ust. § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele se prodávající dopustí správního deliktu tím, že informaci o ceně poskytuje v rozporu s § 12 téhož předpisu.

Podle ust. § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je prodávající povinen informovat v souladu s cenovými předpisy a přímo použitelným předpisem Evropských společenství spotřebitele o ceně prodávaných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou nebo informaci o ceně výrobků či služeb jinak vhodně zpřístupnit.

Cenovými předpisy, na něž citované ustanovení odkazuje, je zákon o cenách a předpisy vydané ministerstvem financí k provedení tohoto zákona.

Podle ust. § 13a zákona o cenách musí prodávající při nabídce a prodeji zájezdů spotřebiteli poskytnout informaci o konečné ceně zájezdu, která má být zaplacena.

Nejvyšší správní soud považuje za nutné zdůraznit, že spotřebitel se, s ohledem na českou právní úpravu a právo EU (např. čl. 12 Smlouvy o fungování EU, směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES o některých aspektech prodeje spotřebního zboží a záruk na toto zboží, směrnice Rady 93/13/EHS o nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU o právech spotřebitelů apod.), považuje za smluvní stranu, která je zvláště chráněna. V dané věci se jedná o ochranu spotřebitele v oblasti poskytování služeb, konkrétně otázku informování spotřebitele o ceně nabízené služby, tj. zájezdu. Výše citovaná ustanovení pak byla zákonodárcem přijata právě za tímto účelem. Konkrétně k ust. § 13a, které bylo včleněno do zákona o cenách zákonem č. 403/2009 Sb., se v důvodové zprávě uvádí, že „[n]*ová úprava má za cíl odstranit především praxi odděleného uvádění některých částek, které musí být povinně uhrazeny, jako jsou palivové, bezpečnostní a letištní poplatky v případě leteckých zájezdů. Ve smyslu nové úpravy budou cestovní kanceláře informovat o konečné ceně za všechny služby v těch případech, kdy budou od svých dodavatelů mít již garantovanou cenovou úroveň jimi dodávaných služeb. To bude plně zajištěno v případě nabídky zájezdů způsobem umožňujícím dálkový přístup i v případě výběru zájezdů a jednotlivých služeb klientem v cestovní kanceláři. Stejně tak s konečnou cenou (souhrnnou) budou klienti seznámeni v případě zvláštních nabídek typu* ‚Last moment, Last minute' *apod., kdy cestovní kanceláře*

mají již garantovanou cenovou úroveň od svých subdodavatelů.“ Účelem ust. § 13a zákona o cenách je tedy zabezpečit ochranu spotřebitele v tom smyslu, že cestovním kancelářím se stanoví povinnost uvádět konečnou cenu zájezdu, a to i v situaci, kdy jsou zájezdy nabízeny způsobem umožňujícím dálkový přístup, zejména jedná-li se o zvláštní nabídku typu last minute.

Podle obsahu správního spisu byla dne 27. 4. 2010 na úvodní webové stránce www.alexandria.cz uvedena informace, jež byla souhrnně označena „*Dovolená a last minute zájezdy 2010 s CK Alexandria*“. Tato informace byla dále specifikována termínem, zemí, ubytováním, počtem dní a cenou. Nabídka „*10. 5., Egypt, H, 8 dní, 10.200 Kč*“ byla hypertextovým odkazem provázána s jinou stránkou (www.alexandria.cz/lastminute/nabidka?ident_zem=18&ident_akce=6904&katid=7&ident_hl=3&d_nastup=10.05.2010), která obsahovala nabídku čtrnácti leteckých zájezdů do Egypta na dobu 8 dní v termínu od 10. 5. 2010. Každý z uvedených zájezdů byl leteckým zájezdem s odletem z Prahy. Nabídky se lišily pouze nabízenými hotely, formou stravování a cenou. U každého z uvedených zájezdů byly uvedeny dvě ceny, a to základní cena a cena včetně příplatků (poplatek za palivo a letištní taxa). Údaj o ceně ve výši 10.200 Kč byl uveden pouze u jednoho z uvedených zájezdů (*Egypt – Sharm El Sheikh – Tropicana Tivoli* ***) a tato cena byla označena jako základní cena. Skutečná cena tohoto zájezdu včetně poplatků za palivo (1.690 Kč) a za letištní taxu (1.990 Kč) však činila 13.880 Kč.

Městský soud dospěl k závěru, že stěžovatel na své úvodní webové stránce www.alexandria.cz neinformoval spotřebitele v souladu s cenovými předpisy o konečné ceně zájezdu, když uváděl cenu bez povinných poplatků, ačkoliv konečná cena byla v okamžiku nabídky již známá. Takové jednání stěžovatele představovalo porušení ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem městského soudu plně ztotožnil, protože odpovídá jak právní úpravě, tak konstantní judikatuře. Např. v rozsudku ze dne 12. 1. 2006, č. j. 3 As 37/2005 - 59, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[n]*elze pak spravedlivě požadovat po spotřebiteli, aby u každého výrobku či služby zkoumal, zda uvedená cena je již cenou konečnou, či zda je k ní zapotřebí připočíst DPH, a to v sazbě základní či snížené.*“ Dále je možné zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2010, č. j. 1 As 101/2010 - 82, který se týkal situace, kdy byla v katalogu uváděna v tabulce cena, která nezahrnovala letištní a bezpečnostní taxy včetně pozemních služeb, vízum, cestovní pojištění a palivový příplatek podle aktuální situace, a informace o tom, že k deklarovaným cenám je nutno připočíst ještě uvedené poplatky, byla uvedena pod tabulkou. Nejvyšší správní soud v odůvodnění tohoto rozsudku uvedl, že „[s]*potřebitel tuto poznámku v mnoha případech vůbec nemusel zaregistrovat, případně by byl nucen provádět další výpočty, kterými by se teprve dobral konečné ceny zájezdu. Některé z těchto položek je přitom nezbytně nutné uhradit, bez jejich uhrazení se zájezdu nelze zúčastnit. Nejedná se tak o žádný nadstandard, u nějž by se zákazník mohl rozhodnout, zda si jej zaplatí, či ne. Zároveň je výše těchto položek dopředu vyčíslitelná (to zřejmě neplatí pro palivový příplatek, pro ostatní příplatky však ano). Není tak žádný rozumný důvod k tomu, aby uvedené položky byly uváděny odděleně od ceny zájezdu.*“ Lze také citovat závěr z rozsudku ze dne 12. 9. 2013, č. j. 9 As 97/2012 - 33, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že „[j]*ak je zřejmé z výše uvedené zákonné úpravy a judikatury, pro spotřebitele musí být cena jednoznačně poznatelná bez toho, aby musel zjišťovat, jaké příplatky jsou povinné k danému zájezdu, jaká je jejich výše a jaká je tedy výsledná celková cena zájezdu*.“ Stěžovatel v nyní projednávaném

případě na úvodní webové stránce uváděl pouze základní cenu zájezdu, tj. bez poplatků za palivo a letištní taxu, přičemž konečná cena zájezdu nebyla pro spotřebitele jednoznačně poznatelná, jelikož ji musel zjišťovat prostřednictvím informací na další webové stránce, která byla hypertextovým odkazem propojena s úvodní webovou stránkou. Stěžovatel tedy na své úvodní webové stránce neinformoval spotřebitele v souladu s cenovými předpisy o konečné ceně zájezdu.

Ze všech výše uvedených důvodů není kasační stížnost opodstatněná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ust. § 109 odst. 2 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a ústřední inspektorát ČOI žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. ledna 2016

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu